

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2076/2022
17.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Катарине Манојловић Андрић и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Александар Попара, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Момчило Живојиновић“ из Младеновца, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда – Одељење у Младеновцу, ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 311/22 од 04.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 311/22 од 04.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 311/22 од 04.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П1 50/20 од 16.11.2021. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да на име неисплаћене накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од децембра 2017. године закључно са новембром 2020. године тужиљи исплати износ од 118.180,00 динара са законском затезном каматом од доспелости појединачних месечних износа до исплате. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе тужену да на име потраживања неисплаћене накнаде торшкова превоза за долазак и одлазак са рада за новембар 2018. године тужиљи исплати износ од још 355,00 динара, за мај 2019. године износ још 955,00 динара, као и износе законске затезне камате на појединачна потраживања почевши од 5. у месецу до 6. у месецу за претходни месец. Трећим ставом изреке обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка тужиљи исплати износ од 98.616,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 311/22 од 04.03.2022. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда

Основног суда у Младеновцу П1 50/20 од 16.11.2021. године у првом и трећем ставу изреке. Другим ставом изреке одбачена је жалба тужене изјављена против другог става изреке пресуде Основног суда у Младеновцу П1 50/20 од 16.11.2021. године. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се због потребе уједначавања судске праксе о истој одлучи сходно члану 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије сходно члану 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба за новим тумачењем права, имајући у виду да се питање накнаде трошкова превоза запослених решава у сваком конкретном случају и у складу са правним ставом Врховног касационог суда донетим на седници Грађанског одељења одржаној дана 05.04.2016. године. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са туженим захтевом какав је у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије сходно члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада поднета је дана 14.12.2020. године, а побијани део правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу свега изложеног, сходно члану 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

У складу са одлукама садржаним у првом и другом ставу изреке овог решења, применом члана 165. став 1. ЗПП као неоснован је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић